ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složené z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **T. Q. V.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 A 85/2020-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2020, č. j. MV-74727-4/SO-2020, kterým žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2020, č.j. OAM-16513-46/PP-2017, kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, současně byla žádost výrokem II. zamítnuta rovněž podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek; podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla stěžovateli stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] V žalobě stěžovatel namítal, že správní orgány nedostatečně a nesprávně posoudily skutkový stav; předně namítal, že splňuje zákonné podmínky ve smyslu § 15a odst. 1

písm. d) zákona o pobytu cizinců a je rodinným příslušníkem svého syna, který je občanem ČR; je na něm finančně závislý, což doložil čestným prohlášením syna, syn mu zajišťuje ubytování ve společné domácnosti, finančně mu přispívá na jídlo a jiné potřeby, pečuje o něj, společně se dělí o vaření, domácí práce a vytváření harmonické domácnosti. Tvrdil, že pouhá skutečnost, že jeho manželka má dostatečné příjmy pro zabezpečení základních životních potřeb sebe i stěžovatele sama o sobě neznamená, že je ochotná a způsobilá svého manžela finančně zabezpečovat a že tak skutečně činí ona a nikoli jeho syn. Namítal rovněž, že žalovaný nesprávně aplikoval a interpretoval pojem závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, rezignoval na zjišťování a dokazování relevantních okolností pro posouzení otázky, zda v případě stěžovatele existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, žalovaný přihlédl pouze k trestnímu odsouzení, nezjišťoval ale chování stěžovatele ve výkonu trestu a po jeho propuštění z výkonu trestu a úspěšnost jeho opětovného začlenění do společnosti. Namítl rovněž, že výhradu veřejného pořádku, a stejně tak zamítnutí žádosti z důvodu, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, je možné uplatňovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti; to žalovaný neučinil, omezil se na formální vyjmenování rodinných vazeb, aniž by jejich existenci a především hloubku a intenzitu bral reálně v potaz. Oba synové mají dnes již státní občanství ČR, manželka má od r. 1997 povolení k trvalému pobytu. Starší syn má dnes sám již dvě batolecí děti; se svými syny má stěžovatel velmi blízký vztah, s mladším synem dokonce žije ve společné domácnosti. Je tedy zřejmé, že za dlouhou dobu svého pobytu v ČR si již vytvořil na území ČR rozsáhlou rodinnou síť, stejně tak si zde vytvořil i pevné sociální vazby a zvykl si zde. V případě potvrzení zamítnutí žádosti dojde k zpřetrhání rodinných vazeb, čím bude způsobena újma v oblasti rodinného života jak jemu, tak jeho nejbližším rodinným příslušníkům. Stejně tak újma psychická, která mu bude způsobena, bude nedozírná, neboť bude ve věku 60 let nucen ve Vietnamu v podstatě začít nový život. Navazování nových sociálních vazeb bude pro něj však zásadně ztížené s ohledem na jeho věk a 32 let pobytu v ČR, za které si zcela odvykl způsobu života ve Vietnamu a tamějším zvyklostem.

[3] **Městský soud** posoudil oba skutkové důvody, pro které byla žádost stěžovatele zamítnuta (stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, stěžovatel by mohl narušit veřejný pořádek). Shodně s žalovaným dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje zákonnou dikci rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a dále, že existuje důvodné podezření, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zamítnutí žádosti stěžovatele o pobytové oprávnění dle § 87e odst. 1 písm. a) jakož i dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců shledal městský soud v souladu se zákonem.

[4] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá, že městský soud zásadně pochybil, neboť pouze reprodukuje závěry již učiněné v řízení oběma správními orgány, z odůvodnění napadeného rozsudku proto plyne, že nezávislý a nestranný soudní přezkum zde neplní svůj účel, respektive že napadený postup městského soudu neplní přezkumnou funkci nezávislého soudu, nýbrž vede pouze k vydání dalšího rozhodnutí téhož obsahu. S ohledem na uvedené je stěžovatel nucen kasační námitky formulovat obdobně jako námitky uvedené v žalobě.

[5] Stěžovatel i nadále setrvává na stanovisku, že je ve své situaci osobou uvedenou v § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a je tedy v postavení rodinného příslušníka

občana EU ve vztahu k státnímu příslušníkovi České republiky, kterým je v tomto konkrétním případě jeho syn T. Q. N. Posouzení zde vymezené právní otázky ze strany správních orgánů i městského soudu považuje stěžovatel za nedostatečné, zkratkovité a neodpovídající smyslu a účelu relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců v kontextu unijního práva a zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“). Stěžovatel v průběhu správního řízení od počátku tvrdil existenci stavu závislosti jeho osoby na výživě poskytované mu jeho synem a existenci tohoto stavu rovněž odpovídajícími důkazními prostředky a prostřednictvím poukazu na jeho celkovou sociální situaci, do níž je jeho tvrzení nutné kontextuálně zasadit, prokázal. Poukazuje na judikaturu SDEU, z níž vyplývá, že je primárně nutné posuzovat existenci (1) stavu skutečné závislosti, která je (2) výsledkem faktické situace (jejíž ovlivnění není v silách jednotlivce) a která musí být orgány členského státu Unie (3) v kontextu hospodářské a sociální situace rodinného příslušníka. Stěžovatel od samotného počátku správního řízení zcela zřetelně a konkrétně tvrdil, že obstarání jakéhokoliv zaměstnání je pro něj znatelně ztíženo a v jeho konkrétních a zcela individualizovaných poměrech prakticky vyloučeno z důvodu jeho předchozího trestního odsouzení. Jedná se přitom o okolnost, která musela správním orgánům rozhodujícím o jeho žádosti být známa již dopředu a která i v kontextu doložených čestných prohlášení beze vší pochybnosti dokládá stav závislosti, který je důsledkem faktické a zcela konkrétní hospodářské a sociální situace, v níž se stěžovatel nachází a jejíž optikou bylo nutné posuzovat jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Syn stěžovatele stěžovateli zajišťuje ubytování, neboť stěžovatel se synem žije ve společné domácnosti, dále rovněž finančně přispívá na jídlo a jakékoliv jiné potřeby. Stěžovatel má však dále za to, že (i přes nesouhlas městského soudu) nelze pro účely naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců soužití stěžovatele se synem ve společné domácnosti redukovat otázku *výživy jednotlivce* toliko na finanční aspekt věci, neboť právě ve společné domácnosti stěžovatele a jeho syna je uskutečňován veškerý jejich společný rodinný život, o stěžovatele je zde pečováno a rovněž mu je zde nejlépe sociálně pomáháno s jeho resocializací po návratu z výkonu trestu, což dodatečně umocňuje stav závislosti ve smyslu §15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[6] Stěžovatel dále zásadním způsobem nesouhlasí se závěry městského soudu a správních orgánů, jež se vztahují se k naplnění důvodů zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány rezignovaly na prokázání všech okolností relevantních pro posouzení otázky existence závažného porušení veřejného pořádku. Stěžovatel zdůrazňuje, že ze skutkového stavu vztahujícího se ke svému životu na území České republiky zcela jednoznačně nelze žádným způsobem dovodit, že by jeho pobyt představoval *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti*. Od počátku podání stěžovatelovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu proto nebyly dány důvody pro zamítnutí jeho žádosti dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel dále podrobně rozebírá judikaturu vztahující se k této otázce; nicméně, s ohledem na odůvodnění níže, nepovažuje Nejvyšší správní soud za podstatné obsáhlé kasační námitky směřující k otázce závažnosti trestné činnosti a následnému napravení stěžovatele, jakož i k nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho soukromého a rodinného života, podrobně reprodukovat.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě, poukázala na to, že kasační námitky se nikterak neliší od

těch, které stěžovatel uplatnil v odvolání i v žalobě, přičemž na všechny tyto námitky již bylo adekvátně reagováno. Skutečnost, že stěžovatel splňuje definici rodinného příslušníka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, vyloučil sám stěžovatel, jenž v rámci výslechu konaného dne 17. 1. 2020, na dotaz, od kdy tento pobývá na území České republiky, uvedl: „*Od 24. 8. 1988, přiletěl jsem jako aspirant, byl jsem učitel na vysoké škole a byl jsem vybrán, abych tady sepsal kandidátskou práci. Po revoluci v České republice titul kandidáta věd zrušili a já dělal doktorandskou práci, dostával jsem stipendium. Nepracoval jsem tu. Pracuji až od roku 1993 nebo 1994, to jsem začal podnikat, měl jsem obchod na S., prodával jsem textil*.“ Stěžovatel v průběhu správního řízení neprokázal jakoukoli závislost na svém synovi v případě uspokojování svých základních potřeb. „*Žadatel přicestoval na území České republiky v roce 1988, mladší syn se na území narodil v roce 1993, tudíž žadatel bezprostředně před vstupem na území nemohl být závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované svým mladším synem, neboť ten v roce 1988 ještě nežil. Stejná situace byla i bezprostředně po vstupu žadatele na území*.“ Do protokolu o výslechu ze dne 17. 1. 2020, na dotaz ohledně jeho zdravotního stavu stěžovatel odpověděl: „*Cítím se docela dobře, léčil jsem se sám na astma způsobem meditace. Měl jsem lupénku, a tu jsem si také vyléčil. Kvůli věku mi bolelo rameno, koleno. Už dva roky jsem nikde u lékaře nebyl*.“ A na otázku, zda stěžovatel bere pravidelně nějaké léky, tento do protokolu odvětil: „*Ne*“. Z tohoto vyjádření je zřejmé, že ekonomický i zdravotní stav stěžovatele nemůže být takový, že by byl při uspokojování svých potřeb závislý na péči svého syna, občana České republiky, kdy je aktivním jedincem a pravidelně si přivydělává. O zřejmé aktivitě stěžovatele svědčí i jeho plány do budoucna, kdy na předmětnou otázku správního orgánu reagoval: „*Počítám, že ještě rok nebo dva se budu starat o vnuky. Když budu mít papíry, tak budu pracovat, mám hodně nabídek. Když nebudu mít papíry, tak se budu starat o děti, vařit, uklízet, venčit psa a chodit do buddhistického chrámu*.“ Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel pomáhá svému synovi s jeho dětmi, resp. svými vnuky, avšak s ohledem na jeho hospodářskou a sociální situaci není možné na něj pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, kdy tento je závislý na výživě poskytované občanem Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. K deklarované ekonomické závislosti stěžovatele na synovi lze odkázat na další vyjádření stěžovatele: „*Já jsem v tom obchodu jen vypomáhal, dělal jsem tam, jen když mne někdo poprosil. Za to mi pak dal něco ze své výplaty. Takto jsem si přivydělával od propuštění z vězení až do té doby, co majitel nemovitosti dal výpověď společnosti, která měla obchod pronajatý. Dostával jsem tak 5000 Kč až 7000 Kč měsíčně průměrně, podle toho, jak to vyšlo. (...) Ale hodně firem mi nabízí práci – tlumočení pro firmu, já umím práci organizovat.*“ Z tohoto vyjádření nijak nevyplývá, že je pro stěžovatele vyloučeno sehnat si zaměstnání. Syn stěžovatele se svou podporou, zejména finanční, snaží zvýšit životní standard svého otce, nicméně takovouto péči není možné subsumovat pod stav, jenž je vyžadován § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Další podrobné vyjádření žalované ve vztahu k otázce ohrožení veřejného pořádku či přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života, není s ohledem na odůvodnění níže, třeba prezentovat.

[8] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem v kasační stížnosti uvedených, současně zkoumal, zda netrpí

vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); tyto neshledal.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovateli byla zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie; současně byla žádost zamítnuta i s odkazem na písm. f) tohoto ustanovení, tedy z důvodu, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že žalovaná nepostupovala správně, pokud zamítnutí žádosti postavila na dvou skutkových okolnostech vzájemně se vylučujících. Pokud totiž žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatel není rodinným příslušníkem občana EU [§ 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], nebylo již na místě zkoumat, zda mohl stěžovatel představovat nebezpečí z hlediska ohrožení veřejného zájmu [§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].

[12] Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 tohoto zákona.

[13] Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se podle jeho odst. 3 použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

[14] Byť by se mohlo z textu zákona obsaženého v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jevit, že se jedná o jednu z možných alternativních podmínek, které jsou posuzovány v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu cizince, není tomu tak. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je „vstupní branou“ k tomu, aby mohla být vůbec brána v potaz a posuzována další kritéria obsažená v § 87e odst. 1 písm. b) až h) citovaného zákona. Úvodní podmínku zde stanovenou (žadatel musí být rodinným příslušníkem občana Evropské unie) je totiž nutno interpretovat v kontextu systematiky zákona; konkrétně: HLAVA IVa: POBYT OBČANA EVROPSKÉ UNIE A JEHO RODINNÝCH PŘÍSLUŠNÍKŮ NA ÚZEMÍ (viz § 87a a násl. zákona o pobytu cizinců).

[15] Jinými slovy, pokud je žadatel osobou, na kterou tato část zákona dopadá, tedy občanem EU nebo rodinným příslušníkem takového občana, zabývá se správní orgán dále tím, zda je naplněn některý z důvodů uvedených v § 87e pod písm. b) a násl., tedy zda rodinnému příslušníkovi (při naplnění definice dle § 15a zákona o pobytu cizinců) lze odepřít pobytové oprávnění z některého z dalších důvodů, tedy např. i z důvodu výhrady veřejného pořádku. Pokud však již tato vstupní podmínka není splněna, není co dále zkoumat. Žalovaná, potažmo městský soud se tak otázkou výhrady veřejného pořádku

zabýval zcela nadbytečně. Kasační námitky v tomto směru, stejně tak jako námitky stran přiměřenosti rozhodnutí, které stěžovatel v návaznosti na odůvodnění napadeného rozsudku v kasační stížnosti formuloval, jsou zcela irelevantní, proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

[16] Nejvyšší správní soud k relevantním námitkám stěžovatele konstatuje, že při rozhodování podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není posuzováno soužití osob ve společné domácnosti, ale splnění podmínky závislosti stěžovatele na výživě nebo jiné nutné péči. Nejvyšší správní soud nikterak nepopírá existenci citového vztahu mezi stěžovatelem a jeho synem, což ostatně nečiní ani žalovaná ani městský soud. Z prokázaného skutkového stavu však vyplývá, že stěžovatel ihned po propuštění z výkonu vazby až do října 2019 pracoval a vydělával měsíčně 5000 Kč až 7000 Kč, přičemž nyní občasně vypomáhá dle svých slov svým krajanům za odměnu. Nelze legitimně požadovat, aby k podmínkám uvedeným v § 15a odst. 1 písm. a) až c), resp. § 15a odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců nebylo přihlédnuto proto, že stěžovatel potřebuje pomoc s resocializací nebo se z důvodu protiprávního jednání cítí být stigmatizován.

[17] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že existenci stavu závislosti na péči, ať už vzniklé až na území České republiky či nikoliv, musí stěžovatel prokázat, a unést tedy své důkazní břemeno, k čemuž v tomto řízení, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, nedošlo a kritéria vyplývající z § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyla splněna. Pojem „závislost“ je třeba vyložit tak, že jde o faktický stav, vzniklý nezávisle na vůli cizince, spočívající v tom, že závislá osoba není schopna bez materiální pomoci nebo nutné péče poskytované fakticky občanem Evropské unie uspokojovat své základní životní potřeby (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. 1. 2007 *ve věci C-1/05, Jia.*). Stav závislosti jako objektivní kategorii je třeba prokázat zejména důkazy s objektivní vypovídací hodnotou; důkaz čestným prohlášením jako výlučný důkaz takovou hodnotu z podstaty samé mít nemůže.

[18] Ze správního spisu se podává, že stěžovatel je dle své vlastní výpovědi zdravý, aktivní, je schopný pracovat, vypomáhá krajanům s tlumočením, dostává nabídky od firem k tlumočení a jediným důvodem, proč není zaměstnán, je chybějící pobytové oprávnění na území; dostává od syna měsíčně kolem 5000 Kč, k této částce syn vypověděl, že stěžovatel peníze nepotřebuje a že si je spoří. Dále ze spisu vyplynulo, že stěžovatelova manželka vlastní byt a spoluvlastní obchodní společnost, v době podání žádosti měla příjem ze své pracovní činnosti v obchodě v S., v době vydání napadeného rozhodnutí měla příjem ze spoluvlastnictví obchodní společnosti a rovněž z pronájmu svého bytu v Praze. Dle výpovědi syna má stěžovatel se svojí manželkou dobrý manželský vztah.

[19] Městský soud zcela správně dovodil, že podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyly splněny, protože dané ustanovení je kumulativně - alternativní, přičemž kromě splnění podmínky příbuznosti s občanem Evropské unie v přímé linii postačí splnění jedné ze dvou alternativních podmínek, kterými jsou existence závislosti na výživě či jiné nutné péči v zemi původu, nebo existence závislosti na výživě či jiné nutné péči na území ČR. V posuzované věci bylo v řízení prokázáno, že stěžovatel je rodinným příslušníkem svého syna, občana Evropské unie; nebyla však již prokázána jeho závislost na synovi z hlediska výživy či jiné nutné péče, neboť sám stěžovatel vypověděl, že je zdravý, schopný pracovat. Stěžovatel pak nepředestřel žádné tvrzení ani nepředložil žádný doklad, jenž by prokazoval vztah závislosti na nutné péči nebo na výživě tak, že by

nemohl uspokojovat ani své základní životní potřeby, naopak jím předestřené tvrzení takovou závislost vylučuje, neboť ekonomická a sociální situace o závislosti stěžovatele nesvědčí; to neprokazuje ani čestné prohlášení jako výlučný důkaz, který stěžovatel nabídl.

[20] Ze správního spisu soud dále zjistil, že stěžovatel pobýval na území České republiky minimálně od roku 2006, nicméně v úvodních fázích pobytu v České republice stěžovatel žil jinde než nyní, poté byl ve výkonu trestu odnětí svobody a nyní ani nežije ve společné domácnosti se syny na současném místě, nelze tak hovořit o pevném vybudovaném zázemí po celou dobu pobytu stěžovatele na území. Stěžovatel je stále v produktivním věku a ze spisu není zřejmé jakékoli zdravotní omezení stěžovatele, jeho věk a zdravotní stav tak stěžovateli umožňují získat si zaměstnání či provozovat samostatnou výdělečnou činnost.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byť městský soud aproboval nesprávný postup žalované popsaný výše, nemohlo mít toto pochybení dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, resp. nejedná se o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí (toto rozhodnutí je pouze nesprávné). Plně obstál důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení stěžovatel neprokázal, že naplňuje definici rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; z hlediska práva tedy napadený rozsudek městského soudu (jakož i rozhodnutí žalované) obstojí.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] Žalované, které by dle pravidla úspěchu náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady přesahující její běžnou správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu